

Věstník farnosti u kostelů
sv. Mikuláše a sv. Václava
3. červenec Léta Páně 2016

S V Á T O
V Á C L A V S K Á
V I N I C E 7-9

LÉTO

VRŠOVICKÝ FARÁŘ *P. Stanisław Góra odchází,*

to je zpráva, která nás před časem zasáhla. V minulém čísle Vinice jsme se dozvěděli, že Stanisław odchází do funkce biskupského vikáře pro charitu a bude se věnovat koordinaci a poskytování spirituální péče v nemocnicích, pro neslyšící a nevidomé atd. Nyní, v úplném závěru jeho bytí farářem ve Vršovicích, jsme jej požádali o rozhovor. Stanisław nám pověděl o svých dojmech, trochu se ohlédl na devíti lety strávenými ve vršovické farnosti a popsal nám, jak vnímá svou další cestu.

Stanisław, z vlastní zkušenosti vím, že povídat si s tebou bylo vždycky radostné a povzbuzující, ale tohle je asi první rozhovor, na který se příliš netěším, a možná vyzní i trochu smutně... Jak se cítíš?

Ještě před dvěma měsíci jsem vůbec netušil, že poslední týdnů pastoračního roku pro mě naberou tak rychlý spád. Připadá mi, že žiji v jednom velkém

zmatku: stěhuji se z fary, musím zařídit nový byt, a to co nejrychleji, protože brzy přijede na návštěvu můj tatínek se sestrou a neteří, mám už první schůzky týkající se nové funkce. A rozhodně nechci odbývat to, co mi ještě přísluší udělat ve farnosti. Je ve mně smutek a také obava z nové práce, ale zároveň i pocit štěstí; intenzivně vychutnávám poslední dny ve Vršovicích a zažívám krásná setkání s lidmi, kteří mi pomáhají a ujišťují mě o tom, že mě mají rádi.

Jak vzpomínáš na své začátky ve Vršovicích?

Nastoupil jsem 1. 7. 2007 na místo Pavla Kuneše, kněze ve Vršovicích velmi oblíbeného. Jeho způsob kněžství a přístup k lidem mě vždycky oslovoval. Jeho empatie a srdečnost způsobily, že mě farnost přijala vstřícně a laskavě i přesto, že prožívala smutek z jeho odchodu. Pavlovi vděčím za to, že jsem

byl od začátku obklopen lidmi, kteří se obětavě podíleli na fungování farnosti. V průběhu tří let ještě Pavel dojížděl na nedělní večerní mši svatou u sv. Mikuláše, a to jen prohloubilo naše přátelství. Od začátku jsem prožíval především radost, když jsem viděl, kolik lidí se už dlouhá léta podílí na službě ve Vršovcích a jsou věrni tomuto společenství.

Vnímá jsi nějakou odlišnost ve srovnání s předchozími působišti?

Mezi kněžimi existuje přesvědčení, že farnosti v Praze jsou anonymní a lidé se zde neradi setkávají. I já jsem nastupoval s tímto předsudkem, a byl jsem velmi mile překvapený. Když se ohlédnu zpět, je mi líto, že jsem naopak mnohé nabídky na setkání nemohl přijmout.

Připomeň nám, jaké jsi měl v průběhu svého působení nejbližší spolupracovníky.

Nejdřív to bylo trošku krušné, protože na úřední věci jsem byl zpočátku sám. Jedinou osobou byla Eva Hrubá, která mě provázela už od dob mého bytí na Dobříši. Dlouhou dobu mi obětavě pomáhala s účetními záležitostmi, kterým já osobně příliš neholduji.

Situace se podstatně změnila s příchodem Jendy Rückla, který díky své systematickosti, vzdělání a organizačním schopnostem ve farnosti uskutečnil neuvěřitelné množství věcí. Svým fundovaným vhledem také dával podněty ke změnám v liturgii, za které jsem velmi vděčný.

V průběhu času zde byl na půl úvazku zaměstnán i Pavel Švarc, který má především podíl na vytvoření intranetu a zdokonalení webu naší farnosti a mnoha dalších věcech.

Když odešel Jenda, připadalo mi nemožné najít za něj vhodnou náhradu. Ale Hospodin překvapuje. Přivedl Martina Peroutku, za něhož nepřestanu být vděčný. Jeho výjimečná angažovanost od počátku přesahovala rámec povinností. Myslím, že pro málokterou farnost pracuje člověk s tak mimořádným cítěním lidským, estetickým a kulturním. Mě osobně nejvíce oslovuje jeho schopnost propojování církevního světa s nekostelním.

A před dvěma lety s k týmu připojila i Simona Kocourková. Už dříve se dobrovolnický podílela na různých akcích farnosti, takže proměna ve farní asistentku byla jen logickým vyústěním její činnosti. Vystřídala Evu Hrubou v péči o finance a nadšeně se zapojila do pastorační práce. Díky její přítomnosti jsem si uvědomil, že mi trochu chyběl ženský vhled do různých situací, a spolupráce s ní mě v tomto ohledu velmi obohatila.

Nesmím zapomenout na Helenku Plachou, neviditelnou, ale nenahraditelnou pečovatelku o technické záležitosti obou kostelů a fary. Bez ní by se nám nepodařilo získat granty a dotace, které zvláště v posledních letech dokázala zázračným způsobem získávat na opravy střechy sv. Václava i sv. Mikuláše. Moc si jí pro její oddanost a zodpovědnost vážím.

Samá jsem měla možnost zažít, že při spolupráci s tebou si člověk může být jist volnou rukou a svobodou v tom, co by chtěl uskutečnit. Tento tvůj přístup byl určitě plodným podhoubím pro aktivní a nadšené lidi, kteří chtěli pro farnost něco udělat...

Celou dobu jsem kolem sebe měl vý-

jimečné lidi, kteří se s hlubokou vírou a touhou po službě angažovali v práci pro společenství. Mnoho jich působí ve stínu a málokdo o nich ví. Byl bych hrozně rád, kdybych je mohl všechny vyjmenovat, ale obávám se, že bych v tom počtu na někoho zapomněl, a to bych opravdu nechtěl. Stačí jen připomenout, že z celkového počtu 430 farníků máme přes 200 dobrovolníků. To je unikátní a nepřestanu nad tím žasnout.

Obrazem této skutečnosti jsou určité farní rady, pastorační a ekonomická, které by zasloužily zvláštní kapitolu. Obě vždy samostatně přicházely se skvělými a zralými nápady, řídily a obohacovaly život farnosti. Musím se přiznat, že jsem v průběhu těch devíti let nikdy nevyslovil své právo veta :-).

Jak ty sám vnímáš novou funkci a úkol, do něho jsi byl povolán?

Asi nemusím říkat, že to byl zprvu šok. Po nějaké době jsem si ale začal uvědomovat, že tímto směrem se moje cesta začala ubírat už jmenováním prezidentem Arcidiecézní charity Praha před třemi lety. Problematika charity mi byla blízká už delší dobu. Obávám se změny, že už nebudu v pastorační službě, že mi budou chybět mše svaté ve farním společenství, udělování svátostí, práce s dětmi, mládeží, rodinami a seniory. Tomu jsem se věnoval 23 let. Na druhou stranu vnímám, že toto povolání je opravdu od Pána a že mě volá, abych svá charismata tentokrát uplatnil ve službě charitě. Když jsem se tehdy ujal prezidentování, nebyl jsem schopen být ve farnosti na 100 % a šidil jsem ji tím. Setkával jsem se ale s pochopením a bylo velmi krásné vidět, že

mi to lidé nevyčítali, přestože jim bylo líto, že jsem například nebyl na každé nedělní bohoslužbě. Během této doby se problematika charity začala ujímat mého srdce, a proto navzdory mému strachu, že nezvládnou novou funkci, vnímám toto jmenování jako vyústění pozvolného procesu.

Protože nebudu mít vlastní farnost, a tudíž ani modlitební zázemí, prosím vás všechny o modlitbu, abych nové povolání dokázal naplnit.

Asi je to ošemetná otázka, ale nedá mi to, abych se nezeptala: Je něco, na co ve Vršovicích nejraději vzpomínáš?

To vůbec není ošemetná otázka a je na ni jednoduchá odpověď: moje padesátiny. To, co mi farnost připravila, to bylo paradiso, smršť dobra a lásky. Prožíval jsem tehdy silné vědomí, že můj život má hodnotu a smysl, a často se k tomu ve vzpomínkách vracím.

Je něco, co bys nám chtěl říci na závěr?

Novému faráři Arturu Matuszkovi bych přál, aby byl přijat stejně, jako jsem byl přijat já. To bych měl opravdu radost. Jsem si jistý, že farnost bude obohacená o jeho charismata.

A každému, opravdu každému, moc děkuji za modlitbu, úsměv, přijetí, podporu. Prosím vás o odpuštění za svou lhostejnost a nevnímavost a za všechno, co jsem slíbil, a nedodržel. Ujišťuji vás o své modlitbě a velké vděčnosti za roky, které jsem zde směl prožít. Nebýt vás, nebyl bych tím, kým jsem.

Díky za rozhovor, a všichni ti ze srdce přejeme všechno dobré.

Simona Kocourková

VRŠOVICKÝ FARÁŘ *P. Artur Matuszek přichází*

Od 1. 7. nastupuje do funkce nový farář naší farnosti, Mons. ThLic. Artur Matuszek Th.D.

Narodil se 23. 5. 1963. Pochází z Roszkowa ve Slezsku, který se nachází v česko-polském pohraničí. Po základní škole nastoupil do gymnázia v Ratiboři, kde také odmaturoval v červnu 1982. Ihned po gymnáziu byl za opolskou diecézi přijat do kněžského semináře v Nyse. Na kněze byl vysvěcen v Opoli v roce 1988. Licenciát teologie získal na Katolické univerzitě v Lublinu a na Teologické fakultě Opolské univerzity získal titul doktora v oboru dogmatická a ekumenická teologie. Od roku 1992 působí v pražské arcidiecézi. Nejdříve byl ustanoven farářem v Mníšku pod Brdy a v roce 1996 přeložen do Prahy,

kde působil jako farář při kostele sv. Ludmily na náměstí Míru. Současně byl spirituálem na Arcibiskupském gymnáziu. V letech 1994–2009 byl zodpovědný za duchovní formaci kandidátů trvalého jáhenství v pražské arcidiecézi. Od roku 2000 do roku 2015 byl rektorem Arcibiskupského semináře v Praze. Je členem sboru poradců pražské arcidiecéze. Od roku 2015 výpomocný duchovní při pražské svatovítské katedrále. Od října 2015 do června 2016 pobýval v Anglii v Liverpoolu, při katedrále Krista Krále.

Přejeme P. Arturovi, aby se mu u nás ve farnosti líbilo a cítil se tu skutečně doma.

Martin Peroutka

(částečně převzato z webu Arcibiskupského semináře)

SVĚTEC V TOMTO MĚSÍCI

Svatý Kilián, biskup, mučedník

svátek 8. 7.

Pojedeme-li na výlet podél řeky Sázavy, pak na jejím pravém břehu, kousek za Davlí, najdeme poněkud opuštěný kostel zasvěcený svatému Kiliánovi.

Jméno dnes neobvyklé a světec v Čechách nepříliš známý. Kdo to byl a jak si zasloužil svatost?

Jeho životopis spočívá z větší části na legendách, přesná historická data nejsou vždy známa. Poslyšme tedy dávný příběh.

Narodil se v 7. století v Mullaghu v Irsku v irsko-skotské rodině. Jeho původní jméno neznáme, jméno Kilián

obdržel nejspíše až při svém misijním působení. Dostalo se mu zřejmě dobrého vzdělání v některém anglosaském klášteře a později se rozhodl pro dráhu kněžskou. Jeho velkou touhou bylo jít na misie do ciziny a hlásat evangelium pohanům.

V roce 687 přichází Kilián už jako biskup do Říma spolu se svými dvěma druhy, jáhnem Totnanem a knězem Kolomanem. Jsou přijati papežem a dožívají zmocnění kázat evangelium ve Würzburgu v Bavorsku.

Kilián se svými druhy se tedy vypravil

z Říma do Bavor. Ve Würzburgu vládl tehdy vévoda Gosbert, který misionáře přijal bez problémů. Slovo Boží se pak šířilo po kraji a stále více a více lidí přijímalo víru.

Mezi těmi, kdo se obrátili a přijali křest, byl i sám vévoda Gosbert. A nastaly problémy. Gosbert totiž žil s manželkou svého bratra, Geilanou. Kilián mu vysvětloval, že toto manželství je neplatné a hříšné, a žádal Gosberta, aby svou švagrovou propustil. Gosbert přiznal, že toto nebude lehké, ale z lásky k Bohu opustí i milovanou manželku. Geilana byla ovšem zcela jiného názoru a rozhodně se nehodlala smířit s tím, že nějaký přivandrovalec si dovoluje ovlivňovat jejího manžela, aby ji propustil, a už vůbec se nemínila zřítí role „první dámy“ v zemi a vrátit se k bývalému muži.

A tak ve skrytu duše sprádala nejrůznější plány, jak se zbavit Kiliána a jeho druhů. Štěstí jí přálo, neboť vévoda musil odjet do boje.

Jen vytáhl paty z domu, Geilana ne-

lenila a najala dva zabijáky, aby Kiliána zavraždili.

To se stalo 8. července 689. Spolu s ním zahynuli i jeho pomocníci Totnan a Koloman. Těla mučedníků byla zakopána spolu s posvátným náčiním a evangeliářem.

Geilana rozkázala zločin utajit, a když se Gosbert po návratu z boje tázal po Kiliánovi a jeho družích, řekla, že o nich nic neví. Ale lež má krátké nohy a pravda vyšla najevo. Co se stalo s proradnou Geilanou, není známo.

Těla všech tří mučedníků byla v r. 788 přenesena do dómu sv. Salvátora ve Würzburgu, zbudovaného jako pohřebiště. Dnes na tomto místě stojí nový dóm, ostatky jsou zde ale stále, a každoročně se zde koná velká pouť.

Kilián bývá zobrazován jako biskup s berlou, knihou a mečem.

Je patronem Würzburgské diecéze, Franků, omítkářů, bednářů, vzýváme jej proti oční chorobě, dně a revmatismu.

Alena Králová

P R O S T O R *pro sdílení*

LAUDATO SI' - Bud' pochválen

Zakoupila jsem si encykliku papeže Františka O péči o společný domov (2015, 159 s., 89 Kč). Po přečtení několika stránek se ve mně vzedmul silný pocit, že to je nejlepší ekologická kniha, jaká se mi v poslední době dostala do rukou, a tak bych se ráda podělila o malou „ochutnávku“:

Ve svatém Františkovi z Assisi je patrné, do jaké míry jsou neoddělitelné starost o přírodu, spravedlnost vůči chudým, nasazení pro společnost a vnitřní pokoj ... Cítil se povolán pečovat o všechno, co existuje, ... nazýval i ta nejmenší stvoření bratrem či sestrou. (10)

Naléhavě vyzývám k obnovení dialogu o způsobu, jímž pojmáme budoucnost planety ...

„k nápravě škod způsobených lidmi na Božím stvoření je nezbytný talent a zapojení všech.“ (14)

Co se děje našemu domovu - spojení společnou starostí

Po období iracionální důvěry v pokrok a v lidské schopnosti vstupuje část společnosti do uvědomělejší fáze ... uzrává upřímná a bolestná starost ohledně toho, co se děje naší planetě. (19)

Znečištění

Ročně jsou produkovány stovky milionů tun odpadů, z nichž mnohé nejsou biologicky rozložitelné (21) ... Neumíme si vzít příklad z fungování přirozených ekosystémů ... Průmyslový systém na konci svého výrobního a spotřebního cyklu nerozvinul schopnost absorbovat a znovu použít zbytky a odpad ... Pokud bychom vyřešili tuto otázku, mohli bychom se postavit kultuře typu „použij a vyhod“ (22)

Voda

Tento svět má velký sociální dluh vůči chudým, kteří nemají přístup k pitné vodě ... Lze předpokládat, že ovládnutí vody velkými světovými koncerny se bude transformovat do jednoho z hlavních zdrojů konfliktu tohoto století. (31)

Ztráta biodiverzity

Každý rok vyhynou tisíce rostlinných a živočišných druhů, které už nikdy nepoznáme a naše děti je neuvidí, protože zmizely navždy ... už nevzdají Bohu slávu svou existencí, ani nám nebudou moci předat svoje poselství. Na to nemá

me právo. (33) ... my všechny stvořené bytosti se navzájem potřebujeme... (42)

Když usilujeme o velké zisky, můžeme se stát němými svědky závažných nepravostí, přičemž zaplacení vysokých účtů za devastaci životního prostředí přenecháváme zbytku nynějšího i budoucího lidstva. (36) ... země, kterou jsme dostali, patří také těm, kteří přijdou po nás. (159)

Lidé, vztahy

Vliv médií a digitálního světa - je-li všudypřítomný - nepodporuje schopnosti moudře žít, hloubavě přemýšlet a velkodušně milovat ... Pravou moudrost ... nelze dosáhnout pouhým shromažďováním dat, která nakonec jako jistý druh mentálního znečištění pouze zahlcují a matou. (47) Lidské a přírodní prostředí upadají společně... (48)

Globální nerovnost

Nejzávažnější důsledky zakoušejí ti nejchudší lidé ... Oni tvoří většinu planety, jsou to miliardy lidí ... mnozí odborníci, novináři, sdělovací prostředky a mocenská ústředí bydlí daleko od nich v izolovaných městských zónách bez přímého kontaktu s jejich problémy. Žijí a uvažují v dimenzích pohodlí, rozvoje a kvality života, které jsou většině světové populace nedostupné ... Dnes už však nemůžeme neuznat, že opravdový ekologický přístup je stále více přístupem sociálním, který musí v diskusích o životním prostředí brát v úvahu spravedlnost, aby se dopřálo sluchu jak křiku země, tak i křiku chudých. (49) Nerovnost nepostihuje

pouze jednotlivce, ale celé země, a nutí nás přemýšlet o etice mezinárodních vztahů. Existuje totiž skutečný „ekologický dluh“, především mezi Severem a Jihem... (51)

Politika

Meze, které má ukládat zdravá, zralá a svrchovaná společnost, se týkají předvídativosti, obezřetnosti, adekvátní regulace, dozoru nad aplikací norem, boje proti korupci, účinné kontroly nad nežádoucími následky výrobních procesů a vhodných zásahů v případech blíže nespecifikovaných nebo potenciálních rizik. (177)

Politická velikost se projevuje tehdy, když se v těžkých chvílích jedná na základě velkých principů a myslí na dlouhodobé společné dobro. (178) Politik, který tuto zodpovědnost přijímá i s cenou, kterou je potřeba zaplatit, nejedná podle logiky výkonu a okamžitého výsledku současné ekonomiky a politiky. Bude-li mít odvahu výše uvedenou zodpovědnost přijmout, bude moci znovu zakusit důstojnost, kterou mu jako člověku dal Bůh, a zanechá po sobě v dějinách svědectví velkorysé zodpovědnosti. (181)

Výchova

Pouze na základě kultivace solidních ctností je možné darovat se v nasazení za životní prostředí ... Když ze svého hlubokého přesvědčení radši opětovně použijeme nějakou věc místo toho, abychom se jí rychle zbavili, může to být skutek lásky, který vyjadřuje naši důstojnost. (211)

V rodině se formují první návyky lásky a péče o život, jako je například

správné používání věcí, pořádek, čistota, respektování místního ekosystému a ochrana všech tvorů... V rodině se učíme bez panovačnosti prosit o dovolu, říkat „děkuji“ jako výraz upřímného uznání přijatých věcí, ovládat agresivitu nebo chtivost a prosit o odpuštění, když se dopustíme něčeho špatného. (213)

Je možné potřebovat málo a žít mnoho. (223)

Pane, daruj nám milost, abychom se cítili vnitřně spojeni se vším, co existuje.

Tolik náš milovaný papež.

Já si dovoluji přidat svůj osobní povzdech: ach, kéž by se vybavení kostelů a zvláště liturgické oděvy a látky zhotovovaly z přírodních materiálů (bavlna, len, hedvábí apod.), kéž by se ve farnostech používaly biologicky rozložitelné čisticí prostředky (např. na mytí nádobí).

Hana Řehořová

Mobilní zvony

Myslím, že to bylo někdy v zimě, kdy mi přišla výzva z mé modlitební skupiny. Byl to jeden z těch emailů ověřený řadou „fwd: fwd:...“ Většinou takové zprávy nečtu, ale tato byla z modlitební skupiny! Tak jsem si řekla, dobře. Košatě se tam kdosi rozepisoval o svízelné situaci ve světě a o hrozbě, ba začátku 3. světové války. Závěrem nás autor, patrně neznámý, vybízel k modlitbě třikrát Zdravas každý den v půl sedmé večer za celosvětový mír.

V hlavě se mi začaly rozvíjet byt' obšlé, přeci jen pouze naivní plytké

politicko-náboženské úvahy o smyslu a nesmyslu všeho. Nakonec jsem nad tím vším mávla rukou. Napsala jsem si do kalendáře událost na každý den: „18.30 3x modlitba Zdrávas za světový mír“.

Pár dní na to jsem si uvědomila pár věcí. Že jsem trochu střelená - pokaždé, když se mi na mobilu ukáže „18.30 3x modlitba Zdrávas za světový mír“, tak se trochu stydím: co si o tom bude kdo myslet, jestli to uvidí?

Na druhou stranu jsem si uvědomila, že je fajn, když mi modlitbu připomene mobil, obzvlášť když mě o ni někdo poprosí (mám totiž hlavu děsně děravou, a tak na přímluvné modlitby zapomínám nebo si vzpomenu pozdě). A tak se mi na mobilu, kromě celosvětového míru, objevují pravidelně i jiné prosby o modlitbu. Cinknutí mobilu je pro mě teď jak kostelní zvony. Možná je to jen ukázka mé degenerace, že nedokážu pamatovat na tak důležité a krásné věci, jako je modlitba, ale pro mě to je úspěch.

Doufám, že jste na tom s mozkovou kapacitou, a hlavně se vztahem k našemu Pánu, lépe. Ale jestli také těkáte, těkáte, těkáte - nevíte, co dřív, tak tyto mobilní zvony doporučuju. Krom toho je milé, když vás ten zatrolený mobil volá, abyste si sedli a ztišili se. @

INZERÁT

Maminka se studující dcerou hledají dlouhodobý pronájem bytu, nejlépe 2+1, v Praze.

Kontaktujte prosím P. Stanisława Góru.

PRÁZDNINOVÝ POŘAD BOHOSLUŽEB

a další základní informace

Výjimky a změny najdete v kalendáři na příslušné měsíce.

Eucharistie a bohoslužby slova

neděle 9.30 kostel sv. Václava
pondělí 18.00 kostel sv. Václava
středa 18.00 kostel sv. Václava
čtvrtek 8.00 kostel sv. Mikuláše

Svátost smíření / duchovní rozhovor v červenci a srpnu

neděle 8.30-9.15 kostel sv. Václava
středa 17.00-17.45 kostel sv. Václava

- Prosíme ty, kdo chtějí přistoupit ke svátosti smíření některý pátek nebo neděli, aby respektovali, že kněz musí nejpozději 15 min před začátkem bohoslužby odejít ze zpovědnice, aby se na bohoslužbu řádně připravil.

Příležitost k setkání s knězem v červenci a srpnu

čtvrtek 9.00-12.00 fara - Vršovické nám. 84/6 (u kostela sv. Mikuláše)

- Jiný termín je možné dohodnout s farářem

Farní kancelář pro veřejnost v červenci a srpnu

čtvrtek 9.00-12.00 fara - Vršovické nám. 84/6 (u kostela sv. Mikuláše)

- Službu v kanceláři zajišťuje a finanční záležitosti (hl. dary) vyřizuje Simona Kocourková email: simona.kocourkova@farnostvrsovice.cz

K A L E N D Á Ř *na červenec-září 2016 Mimořádné akce, změny, výjimky*

2. 7.	So		Prokopská pouť	
5. 7.	Út	18.00	Slavnostní eucharistie (sv. Cyrila a Metoděje)	VÁC
7. 7.	Čt	18.30	Setkání prekatechumenátu	FAR
4. 8.	Čt	18.30	Setkání prekatechumenátu	FAR
7.-14. 8.	Ne-Ne		Letní tábor pro děti	
22.-28. 8.	Po-Ne		Letní setkání mládeže	
1. 9.	Čt	18.30	Setkání prekatechumenátu	FAR
16.-24. 9.			Poutní zájezd na Slovensko	
17. 9.	So	13.00	Zažít město jinak	VÁC
28. 9.	St	15.00	Svatováclavská slavnost	VÁC

Webové stránky farnosti

www.farnostvrsovice.cz

Číslo účtu farnosti

na provoz farnosti: 280828389/0800,
na opravu varhan: 186817149/0300

Kontakty

farář P. Artur Matuszek

email: farar@farnostvrsovice.cz

výpomocný duchovní P. Pavel Žák

tel.: 607 816 366

email: p.pavel.zak@email.cz

pastorační asistent Martin Peroutka

tel.: 702 075 417

email: asistent@farnostvrsovice.cz

Vydává farnost u kostelů sv. Mikuláše a sv. Václava Praha-Vrsovice, www.farnostvrsovice.cz, tel. 271 742 523. Neprodejné, náklady na tisk hrazeny ze sponzorského daru a z vašich příspěvků. Vydání příštího čísla je plánováno na 2. 10., příspěvky dodávejte nejpozději do středy 21. 9. Kontakt: svatovinice@centrum.cz, případně osobně v kostele sv. Václava. Šéfredaktor: Martin Peroutka. Redakční rada: Stanislaw Córa, Martin Peroutka, Simona Kocourková, Jan Rückl (JR), Pavel Švarc (PaS), Alena Králová (AK), Pavel Mikula, Anna Tesařová (@). Příspěvatelé: Hana Řehořová. Korektura: Jana Šachlová. Sazba: Slávek Heřman. Tisk: Martin Peroutka, výtisky pro nás zkompletovali Polákovi